

δὲν ἐμαρτύρουσαν παριστάμενα τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν. Ἐπειτα ὁ ῥηθεὶς ναὸς δὲν ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς διότι, καθ' Ἡρόδοτον, ὁ σοφὸς Ἄμασις ἰδὼν ἐργάτην (8) ἀπολέσαντα τὴν ζωὴν, μετεμелήθη διὰ τὴν παραγγελίαν τοσοῦτον ἐπιπόνου ἔργου, καὶ ἐγκατέλειψεν αὐτὸ παρὰ τὴν πύλιν τοῦ ναοῦ. — Καλὸν μὲν φιλανθρωπίας μάθημα ἀλλὰ πολὺ ὀψιμον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΒΗΛΟΥ.

Ὁ ναὸς οὗτος, ὅστις ἐστὶν ἀρχαιότατος τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν, ᾠκοδομήθη ὑπὸ τοῦ Βήλου, κατὰ τὴν ἀναφερομένην διὰ τοῦ Ἰωσήπου μαρτυρίαν τοῦ Βηρωσσοῦ καὶ ὑπὸ μὲν τῆς ἀγ. Γραφῆς λέγεται Πύργος τοῦ Βαβέλ ἥτοι τῆς συγχύσεως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὅτε μὲν ὀνομάζεται Πύργος, ὅτε δὲ Τάφος. Εἰ μὲν ὁ Βήλος οὗτος ἐστὶν αὐτὸς ὁ Νεμρώδ (ὅπερ καὶ πιθανώτατον) ἠθέλησεν οἰκοδομήσαι οὐχὶ ναὸν, ἀλλὰ μᾶλλον πύργον ἵνα σωθῇ μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐκ δευτέρου τινὸς κατακλυσμοῦ. Πῶς ὁ Θεὸς ἐμπόδισε τὸν ἄφρονα τοῦτον σκοπὸν δηλοῦται ὑπὸ τῆς ἀγ. Γραφῆς. Ὁ περίφημος οὗτος πύργος ἐν τῇ θάψει ἐσχημάτιζε τετράγωνον, εὗ ἐκάστη πλευρὰ εἶχε σταδίου μῆκος· ὅλον δὲ τὸ οἰκοδόμημα συντίθετο ἐξ ὀκτῶ πύργων, ἐπαλλήλως τιθεμένων καὶ ἀλληλοδιαδ' ὡς οὕτως ἐλαττουμένων, ὥστε παρίστα σχῆμα πυραμιδοειδές. Συγγραφεῖς τινὲς ἀπατηθέντες ἐκ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως τοῦ Ἡροδότου, λέγουσιν ὅτι ἕκαστος τούτων τῶν δόμων εἶχεν ὕψος σταδίου, ὥστε ὅλη ἡ οἰκοδομὴ ἤθελεν ὕψους εἶναι μέχρι μῆκους μηλίου· ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κειμένῳ ὅμως, οὐδόλως γίνεται μνεία τοιοῦτου τερατώδους ὕψους· ὁ δὲ Στράβων, περιγράφων καὶ αὐτὸς τὸν ναὸν τοῦτον, ἀναφέρει ὅτι τὸ ὕψος τοῦ ὅλου καὶ τὸ μῆκος ἐκάστης πρὸς τὴν βάσιν πλευρὰς αὐτοῦ ἦσαν ἐκάτερα μῆκος σταδίου. Ἐπὶ Ἡροδότου, τοῦ μόνου ἰδόντος τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, τὸ στάδιον συνέκειτο ἐκ 414 παρισ. ποδῶν καὶ τοῦτο τὸ ὕψος προσεγγίζει μᾶλλον πρὸς τὰ καταληπτὰ μέτρα· διότι, κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν, ὁ πύργος οὗτος ὕψους ἑκατὸν εἴκοσι πόδας ὑπὲρ τὴν ὑψίστην πυραμίδα. Ἦν ἐκτισμένος ἐκ πλίνθων (α), ὡς τοῦτο διδάσκει ἡ

μᾶς ἡ γραφὴ καὶ αἱ μαρτυρίαι τῶν ἀρχαίων δημοποιοῦσι.

Ἡ εἰς τοὺς δόμους ἀνάβασις ἐγένετο. ἔξωθεν δι' ἐλικοειδοῦς κλίμακος, καὶ ἕκαστος τούτων εἶχε κατασκευασμένα μεγάλα δωματία, δι' ὀρθοστατῶν ὑποστηριζόμενα, ὧν περίεξ ἦσαν ἄλλα μικρότερα, ὅπου οἱ ἀναβαίνοντες ἀνεπαύοντο. Ὁ ἀνώτατος δόμος ἦν ὁ πολυτελέστατος καὶ λίαν σεβαστός· ἐνθα, καθ' Ἡρόδοτον, ἦσαν πολυτελεῆς κλίνη μετὰ τραπέζης ὀλοχρύσου ἀνευ τινὸς ἀγάλματος.

Ὁ Ναβυχοδονόσωρ, κατὰ τὸν Βηρωσσόν, ἐπεκτείνας τοῦτο τὸ κτίριον διὰ νέων περὶ αὐτὸ οἰκοδομῶν, περιετείχεσεν αὐτὰς, διότι πρὸ αὐτοῦ συνίστατο μόνον ἐκ τῶν ἀπαλλήλων δόμων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διαφόρων δωματίων. Αὐτὸς ἐποίησε χαλκίνας καὶ τὰς πύλας τῆς εἰσόδου, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο τὴν χαλκίνην θάλασσαν καὶ ὅλα τὰ ὁμοίως ὕλης σκεύη τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὃν ἐσύλυσεν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ὀλοχρύσων ἀγαλμάτων, εἰδῶλων καὶ σκευῶν αὐτοῦ τοῦ ναοῦ ἦν χρυσοῦν ἄγαλμα, ἔχον κατὰ μὲν τὸν Διόδωρον τὸν Σικελιώτην ὕψος 40 ποδῶν κατὰ δὲ τὴν ἀγ. Γραφὴν 120· ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται πιθανῶς ἐκ τῆς συναριθμήσεως τοῦ ὕψους τοῦ βάρους πρὸς τὸ τοῦ ἀγάλματος. Πλὴν αὐτοῦ ὅλα τὰ λοιπὰ, ὡς ὁ ῥηθεὶς συγγραφεὺς ἀναφέρει, ἐζύγιζον ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας χρυσοῦ τάλαντα. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ μνημονευόμενον ἄγαλμα εἰκάζεται μετὰ πιθανότητος ὅτι ἐστὶν αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ Ναβυχοδονόσωρ ἐγκαινισθὲν εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Δυρῶ· ὁ δὲ ναὸς, περὶ οὗ λέγει, ἐστὶν ὁ μεγεθυθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος κατακτητοῦ, καὶ κοσμηθεὶς διὰ τοῦ μνησθέντος τερατώδους ἀγάλματος.

Ὁ Ἡρόδοτος περιγράφων τὸν ναὸν τοῦτον λέγει ὅτι εἰς τινὰ τῶν κάτω δόμων αὐτοῦ εὐρίσκετο χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Διὸς τιμώμενον ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων ἀντὶ 800 χρυσῶν τάλαντων καὶ ὅτι πλησίον καὶ ἐκτὸς τούτου τοῦ δόμου ὑπῆρχον δύο βωμοί, ὁ μὲν χρυσοῦς, ἐφ' οὗ μόνον νεογνὰ ἐθυσιάζοντο· ὁ δὲ ἄλλος μεγάλος ἐνθα ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐκκίοντο θυμιάματα δι' αἷδαπανῶντο ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας τάλαντα· ἀναφέρει δὲ καὶ περὶ ἐνὸς ἑτέρου χρυσοῦ ἀγάλματος ἔχοντος ὕψος δεκαοκτὶ ποδῶν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πύργου παρετήρουν οἱ Βαβυλώνιοι τοὺς ἀστέρας. Ἐξ ὅλων τούτων λοιπὸν ἂς κρίνῃ ἕκαστος περὶ τοῦ ἀπείρου πλούτου τούτου τοῦ ναοῦ, ὃν ὕψιστον ὁ Ξέρξης διαρπάσας μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι καταστροφὴν αὐτοῦ, διέταξε καὶ κατεδάφισαν αὐτόν.

Οὗτος ὁ ναὸς ὁ τοσοῦτον θαυμαστός διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὰ πλοῦτη ἦν ἀφιερωμένος τῷ Βήλῳ· ἀλλ' ἡ Αἴγυπτος εἶχεν ἄλλους ἀρχαιοτέ-

(8) Ὁ Ἡρόδοτος προστίθῃσι καὶ ἑτέραν αἰτίαν ὅτι ὁ Ἄμασις μετεμелήθη ἀκούσας τὸν ἀρχιτέκτονα βαρῶς στενάξαντα.

(α) Οἱ Βαβυλώνιοι στερούμενοι λίθων ἐπεῦρον τὴν τέχνην τοῦ καυεάζειν αὐτοῦ· δι' ἐνώσεως τῆς γῆς μετὰ τῆς ἀσφάλτου, ἣν εἶχον ἄφθονον ἐν

τῇ ἐαυτῶν χώρᾳ. Οἱ τεχνητοὶ οὗτοι λίθοι, λεγόμενοι πλίνθοι ἦσαν κατὰ τὴν στερότητα σχεδὸν ὅμοιοι τοῖς φυσικοῖς.

ρους αὐτοῦ ἐγεθθέντας εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν· διό-
τι ὁ Ἡρόδοτος πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρει καὶ
τὸν τοῦ Ἡφαίστου, ὃν ὠκοδόμησεν ὁ Μῆνης ὁ πρῶ-
τον βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν χρόνον,
καθ' ὃν οἱ Αἰγύπτιοι ἔλεγον, ὅτι ἐβασίλευοντο ὑπὸ
τῶν Θεῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Σ. Μ. Σ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Ἀφιερῶται τῇ Φιλομούσῃ Κυρίᾳ Καλ-
λίστῃ Λαμαλά.)

Τὰ σύννεφα τρέχουν, τὸ δάσος βοῦζει,
Ἡ κόρη τὰ ῥῶτα εἰς βράχον στηρίζει
Τὸ κῆμα συντριβεται κάτω μὲ κρότον,
Κ' ἐκείνη στενάζει εἰς νύκτ' ἀνερφώτων·
Τὰ δάκρυα ἔχει ἀπὸ δάκρυ ὑγρά.

Ἐμερὰνθ' ἡ καρδιά, εἶναι μαύρη ἢ κτῆσις,
Καὶ δύναμιν πλέον δὲν ἔχει ἢ φύσις
Ζωὴν εἰς τοῦ στήθους τὰ δώση τὰ ἄνθη,
Διότ' ἡ καρδιά ἐντὸς ἐψυχράθη,
Κ' ὡς πλάτ' ἐπιτάριος, κείται νεκρά.

Τὸ τέκνον σου λάβε, Ἀγία Παρθένε,
Ἀπῆλυσαι πάσης ἐδῶ εὐτυχίας
Ἀγάπην ἡσθάρτην σφοδρὰν, κ' ἤδη ξέται,
Δι' ἐμὲ εἶναι δὲ αἱ ὀρμαὶ τῆς καρδίας.
Κ' ἡ κόρη μὲ πόνον τῶν σπλάγχνων θρηρεῖ.

Τὰ δάκρυα ῥέουν, πλὴν ῥέουν εἰς μάτην,
Δὲν ἀπελευνουν τὸν χάρον εἰς θρήνοι,
Ψυχὴν δὲν μᾶς φέρουν ὀπίσω φιλιότην.
Καὶ λέγουσα ταῦτα τὸ γόνυ της κλίνει
Κ' ἐκείδας χεῖρας ἐπάνω ὑψοῖ.

Εἰπέ μοι, ὀπότε τοῦ ἔρωτος δύση
Ἡ αἶγλ' ἢ τὸ ἔαρ χρυσοῦσα τοῦ βίου,
Τι θέλ' εἰς τὸ σιῆθος χαρὰν ἀναστήσει
Καὶ τί θέλει φέρ' εἰς ψυχὴν τοῦ ἀθλίου
Κὰρ μίαν ἀκτίνα εὐτυχίας πικρᾶς.

Ἀς ῥέουν τὰ δάκρυα, ὦ κόρη, εἰς μάτην
Ἀς μὴν ἀπελευνουν τὸν χάρον οἱ θρήνοι,
Ψυχὴν ἀς μὴ φέρουν ὀπίσω φιλιότην,
Ἀλλ' ὅμως θὰ πῶς ἢ σκληρὰ σου ὀδύνη
Ἡμέρας θὰ ἔχῃς ἀκόμη χαρᾶς.

Ψυχὴς τεθλιμμένης γλυκεῖα εὐτυχία
Ἀφοῦ τῆς ἀγάπης τὸ ἄστρον νυκτιῶση
Τοῦ ἔρωτος εἶναι οἱ πόνοι οἱ τόσοι

Κ' ἐκεῖν' ἡ θελήσινος τῶν πόνων πικρὰ
Χαρὰ τῆς καρδίας εἰς ἀγάπης πληγᾶς.
Τὸν Μάϊον τοῦ 1854.
(Κατὰ Σχίλερον) Κ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Ἑλλάς.

Σὺ ὑψόνεις τὴν κορυφὴν σου ὑπερήφανος, ἑλε-
γέ ποτε ἡ Ἀμπελος εἰς τὴν Ἑλλάτην, ἀλλ' εἶσαι
ψυχρὰ καὶ ἀλίγυστος.

Ἄν ἐγὼ δὲν προσφέρω, ὡς σὺ, σκιὰν παχυτά-
την εἰς τὸν ἀπηυδῆμένον ὁδοιπόρον, τὸν τέρω-
δμως καὶ τῷ δίδω δυνάμεις διὰ τῆς γλυκείας στα-
φυλῆς μου.

Ὅποιαν ἀγαλλίασιν περιχύνω τὸ φθινόπωρον
εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου, πόσον ζωογονῶ
τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος.

Ταῦτα ἡ Ἀμπελος ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἑλλάς ἤκουε σιω-
πῶσα καὶ τέλος μελαγχολικῶς στενάχουσα τῇ ἀ-
πεκρίθη. Γνωρίζω τὰ προτερήματά σου.

Ἀλλ' ἐγὼ προσφέρω πολὺ καλλιτέραν ἀνάπαυ-
σιν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἐδαρύνθη τὴν ζωὴν
— τὸν κλείω εἰς τὰς σκιάδας τῆς νεκροθήκης.

Ι. Καίρνερος.

Κρυφὰ δάκρυα.

Ἐξυπνεῖς τὴν αὐγὴν, καὶ ἀπέρχεσαι εἰς τὴν κοι-
λάδα. Πανταχόθεν ἐκτείνεται οὐρανὸς σασφειρο-
ειδὴς καὶ καθαρῶτατος.

Ἄγνοεις ὅμως ὅτι ἐνῶ ἐκοιμᾶσο, τὰ νέφη, ἥδη
διαλυθέντα, ἔχυσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀρθροτάτην βρο-
χὴν.

Ὡ πόσοι ἄνθρωποι δυστυχεῖς δεικνύουσι τὴν
πρῶτην ὄψιν ἀτάραχον, ἀλλ' ἐκλαυσαν ὅλην τὴν
νύκτα!

Ι' Καίρνερος.

Ἡ κριτικὴ εἶναι ὁ κισσὸς, ὁ πίπτων καὶ σπρό-
μενος ἐλλείψει συνδρομῆς, ἡ δὲ εὐφροσύνη εἶναι τὸ
δένδρον τὸ κραταῖον, ὁπερ ἐγείρει τὸν κισσόν, τὸν
βασταζει καὶ τὸν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ ὕψη
τῶν οὐρανῶν.

Ῥεμουζά.

Ἡ ῥάβδος.

Κυνήγις τις μετὰ τοῦ τέκνου του διέβαινε εἰς
τὴν ἐρημίαν, ἐμπρὸς αὐτῶν ἔρρεε βαθὺς καὶ ὀρ-
μητικὸς χειμάρρος. Ὁ παῖς θείων νὰ φθάσῃ τὸν
πατέρα του, καὶ ἰδὼν ὅτι δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ πε-
ράσῃ τὸν χειμάρρον, οὔτε νὰ πηδήσῃ, ἐκοψεν ἐκ
ξύλου εὐλυγίστου ῥάβδον καὶ ἐμπήξας τὴν μίαν ἄ-
κρην εἰς τὸν πυθμένα, ἐπήδησε στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς
τέρας. Καὶ ἐπιτῆδειον μὲν ἦτο τὸ πῆδημα,